

HONVÉD.

Megjelenik e' lap, vasárnapot kivéve naponkint magyar és német szövegben egy íven. Előfizetési díj: félévre postán négyszer küldve 6 fr. 48 kr. kétszer küldve 6 fr. 24 kr. havankint csak Kolozsvártt 1 fr. ezüst pénzben.

Der Honvéd erscheint täglich, Sonntag ausgenommen, in ungarischem und deutschem Texte, auf einem Bogen. Pränumerations Preis: halbjährig, mit Postversendung, viermal in der Woche: 6 guld. 48 kr. Zweimal: 6 guld. 24 kr. Monathlich für Clausenburg: 1 guld. Conv. Münze.

HIVATALOS ROVAT.

[Győzelem Jellachichon.

Vetter altábarnagy verbászi főhadiszállásán július 14-ről tudósít, miként az ellenség Guyon tábornok hadtestét tegnap hajnalban Verbász és Sz. Tamás felől a' feketehegyi táborban megtámadta, de makacs csata után először Szeghegytől a' csatornáig, aztán azontul is viszszavertett 's futásában Kis-Kér felé üldöztetett.

Az ellenségnek e' csatában 12,000 ember 48 ágyúval vett részt Jellachich saját vezérlete alatt. Részünkről az egyik szárny csak 7000 ember 42 ágyúval csatázott az oroszán bátorságu Guyon személyes vezérlete alatt.

Az ellenség 200 halottat és sokkal több sebesültet számít.

Ottinger alatt lova meglövetett, ő maga megsebesült.

Az ellenségtől foglyokká tétettek: Bogánovich őrnagy, 4 más tisztt és 200 ember. Elfoglaltunk két tizenkét-fontos ágyút 's egy lösztertszekeret.

Veszteségünk halottakban 45, köztük 2 tisztt, 140 vitézünk megsebesült, köztük 15 tisztt.

E' győzelem érdeme Guyon tábornoké.

Különösen kitüntették magukat: Tóth és Perczi ezredek, Igmandy alezredes, Scholtz százados, tüzérfőhadnagy Tóth, főtüzér Janek 's az 5-dik és 8-dik honvéd zászlóalj, melyek a' verbászi elsáncolt hidat ostrommal vették be.

Kelt Szegeden, július 15-kén 1849.

Az ország kormányzó meghagyásából.

Nyugot-erdély fő parancsnoka Stein Ezredes.

Napi parancs

Kolozsvár, jul. 20. 1849.

Mintán a' Királyhágói út vonalon veszedelem fenyegetett, altábarnagyunk parancsom alá, bennem bizodalmat vetve, rendelék az itt létező katonai erőt. Siettem az ellent felkeresni, de már megszaladt. Értesülve a' besztercei orosz ellenség felől, öszszeszedtem egy bizonyos haderőt, hogy egyesülve több vezérekkel az ellenséget régi állomására nem viszszaonyomjuk, hanem őket bekerítsük, utjokat elzárjuk 's őket megsemmítsük. Az ellenség gyorsan régi állomására viszsza vonult. Azon csapat által mely Szamosujvárra vezényeltetett Kolozsvár fojtanosan biztosítva van.

Altábarnagyom parancsára Erdély déli részére utazok — nem azért, hogy ott veszedelem fenyegetne, hanem hogy az ellent szemközt feltartóztassam, míg az ellen útja hátulról el vágatik. Nyugodtan adom át parancsnokságomat bajtársamnak b. Kemény Farkas ezredes urnak. Hogy ha személyemre szükség leendene, ide viszsza sietek.

Nem hivatalos rész.

Még néhány szó a' hon érdekében.

A' haza veszélyben van! tudja mindenki. A' hazát meg kell menteni! hallja meg mindenki. De miként? hisz az ellen tul nyomó erővel támadt meg bennünket; az ellen vaktába ro-

AMTLICHER THEIL.

Sieg über Jellachich.

Feldmarschall Lieutenant Vetter berichtet vom 14. Juli aus dem Verbász Hauptquartier, dass der Feind, General Guyons Kriegs-Körper gestern in aller Frühe von Verbász und Szt. Tamás aus in seinem Feketehegyer Lager angegriffen habe, aber nach einem hartnäckigen Kampfe zuerst von Szeghegy bis zum Kanal, dann auch über denselben zurückgeschlagen und auf seiner Flucht gegen Kis Kér verfolgt worden sey.

Von Seiten des Feindes nahmen unter Jellachichs persönlichem Befehl 12,000 Mann mit 48 Kanonen Theil. Von unserer Seite kämpfte der eine Flügel, nur 7,000 unter persönlichem Befehl des Löwenkühnen Guyon.

Der Feind zählt 200 Todte und bei weitem mehr Verwundete.

Unter Ottinger wurde das Pferd erschossen, er selbst verwundet.

Zu Gefangenen wurden vom Feinde gemacht: Major Bogánovich, 4 andere Officiere und 200 Mann. Wir haben zwei zwölfpfündige Kanonen und einen Munitionswagen weggenommen.

Unser Verlust ist 45 Todte, worunter 2 Officiere, 140 Verwundete, worunter 15 Officiere.

Das Verdienst dieses Sieges gehört dem General Guyon. Insbesondere haben sich ausgezeichnet: die Obersten Toth und Perczi, Oberstlieut. Igmandy, Hauptmann Scholtz, Artillerie Oberlieut. Toth, Oberkanonier Janek, und das 5-te und 8-te Honvéd Bataillon, welche die verschanzte Verbász Brücke mit Sturm nahmen.

Szeged am 15. Juli 1849.

Auf Befehl des Regenten.

Westsiebenbürgisches Truppen-Ober- Commando.

Tagesbefehl am 20-ten Juli 1849.

Als die Gefahr von Seite des Királyhágó uns zu bedrohen schien, vertraute unser Oberfeldherr die Streitkräfte in diesem Theile Siebenbürgens meiner Leitung. Ich eilte den Feind zu suchen; er war entflohen. Benachrichtigt von den feindlichen Bewegungen bei Bistritz, sammelte ich hier eine Truppenmacht, um vereint mit anderen Anführern nicht den Feind in seine alte Position zurückzudrängen, sondern wenn er vordränge, ihn zu umringen, abzuschneiden, zu vernichten. Der Feind hat sich schleunig in seine alte Stellung zurückgezogen, und durch die Colonne, die ich nach Szamosujvár aufstellte, ist Klausenburg dauernd gesichert.

Dem Befehle meines Oberfeldherrn gehorsam eile ich nach Südsiebenbürgen, nicht weil dort Gefahr droht, sondern um den Feind in der Fronte festzuhalten während er im Rücken abgeschnitten wird. Mit Beruhigung lege ich mein Commando hier in die Hände meines tapfern Waffenbrüders b. Kemény Farkas. Sollte es erforderlich werden, so eile ich hierher zurück.

Nicht amtlicher Theil.

Noch einige Worte im Interesse des Vaterlandes.

Das Vaterland ist in Gefahr! Jeder höre es. Das Vaterland muss gerettet werden! Jeder höre es! Wie aber? Der Feind hat uns ja mit überlegener Macht angegriffen, er stürzt

han, mint gátot tört zuhatag, melyet feltartani nem lehet, mondják sokan. Az első nem áll. Tudjuk azt mennyire az ellen ereje, mely hazánk határait átlépte, és ha mi mindnyájan mint egy férfi felállunk, ki jön: miként nem csak tulajdonom erővel nem bíruak fölöttünk, sőt inkább mi haladjuk meg őket több szörösön. A' másodikra nézve értsük meg: ok zsoldért, kényszerítve harcolnak, kik mint szemekötőt játszó gyermek, eszeveszetten rohannak ugyan pillanatig, de honvédeink szuronyainak, ne bántsd a' magyarit! "menyidörgő elébe ütödté hanyat homlok omlanak vissza; míg minket a' ez. szabadság 's a' vallás menyinyei ilhete lelkesít; 's hiszitek-e, hogy van erő, hatalom, mely egy szabadságra vágó, egy szabadságáért mindent áldozni tudó nemzetet megtörni, leigázni képes legyen? Nincs! Isten és világ előtt kimondjuk nincs! és ha elveszünk: meg érdemeltük. Nézzetek délre, a' maroknyi Görögországra; idézzétek vissza emléketekben a' Thermopylei hőst, 300 halni tudó bajtársával; fordítsátok szemeteket ama nagyszerű halottára oda fenn északra: 's ha e' szent emlékei előtt a' mulánk hangosan nem dobog fel kebletek, ha nem érzetek karjaitokban erőt, melyen mint szikla élin a' hullám, az északi Coloss minden csordái szét zúzatnak: ugy bár vérző szívevel, vonjátok félre a' gyász leplet az elenyészést, de emlékeiben halhatatlan év eseményeiről, 's engedjétek még egyszer minden iszonyatosságaiával együtt szemetek előtt elvonulni a' nagyszerű drámát, melyhez hasonlót a' vén Európa oly keveset vagy talán egyet sem látott, midőn valánk egy maroknyi elámitott nép. pénz, fegyver, készület nélkül, 's a' mi több, a' mi hihetetlenség-gel határos, előlaltva ön véreink által, szemben egy hatalmas, győzelmesnek kürtölt, ármányában megőszült birodalommal, 's Isten mégis megáldá fegyverünket, és hasonlították össze ezzel jelen állásunkat, midőn vagyunk egy csalámból föltébredt, megtisztult, egygyé olvadt erős nemzet, mely a' világ bámulására vezér szövénekként halad előbb és előbb a' dicsőség mezéjén; 's ha még most is képes egy nem épen kedvező hír levern, és ha sz. ügyünk — mely igaz — diadalán még most is kételkedni merünk: ugy az irás szerént, jobb volt volna nem születnünk; oh akkor hiába omlott anynyi drága honfivér, lett lángok martalékivá anynyi virágzó helység, 's szakadt meg bánatában anynyi ártatlan hü kebel; ugy hazáznak ifjusága, virága, hasztalan szálltak ifju sasként a' harc mezőre, minden koronás ördögökkel megvívni kész, hasztalan áldoztál kényelmet, mindent türel, hideget, hévséget, szomjat, éhséget, mert hazád, a' nagy beteg, a' már már haldokló segélyre hív fel; akkor ti, idegen hazának rokon gyermeki! miért jövétek el szeretett tiétek karjai közül megszegyeníteni bennünket? vagy talán temetni jövétek egy testvér nemzetet, megkönyyezni őt 's emlék követ emelni sirhalma fölé, mely mellett az utokór gyermeke borzadva haladjon el, átkot szorva az alant heverő porokra, 's a' melyre a' történet hü anyyala kitérölhetetlen láng betűkkel véssé fel e' német gyalázatát; és te, nagy férfi! kinek keblében a' sz. szabadság égi szövétnéke olthatatlan lánggal ég; ki a' merre jársz kelsz, mindenütt az idévítő boldogító tanát hirdetve, éreztetve gyógyítás, bátorítás, kinek életéért millió kebel imája áradoz, miért oh, miért mentél meg minket, hogy magunk veszítsük el újra magunkat? De nem! nem veszítjük el magunkat, nem hagyunk el tégedet hazánk! esküszünk, méjj fájdalomra esküszünk, hogy míg csak karunkban vér csörgedez, míg szívünk dobbanása meg nem akad, melletted állunk, miként hü fiuk, 's ha halni kell, meghalunk mind anynyian, de te élni fogsz, neked élni kell oh hazánk 's virulni ezrekig, mert erősen él bennünk a' hit, hogy:

Még jöni kell, még jöni fog
Egy jobb kór, mely után
Buzgó imádság epedez,
Száz ezrek ajakán.

Magyarok! és ti Hunnia rettenthetetlen bajnokai! előharcosai a' szabadságnak a' szolgáló lelki zsarnokok ellen, elfeledtetek-e a' nevet, melyet egykor magatoknak kiváltak, melyre a' késő ivadék is büszkén fog vissza emlékezni? vagy le

blind eiaher, wie ein die Wehre zersetzender Wasserstrom, den man nicht aufhalten kann; so sprechen viele. — Das erste ist nicht wahr. — Wir wissen, wie stark der Feind ist, welcher unsere Grenze überschritten hat, und wenn wir alle, Mann für Mann, aufstehen, so ergibt sich, dass er uns nicht nur nicht überlegen ist, sondern wir ihn an der Zahl mehrmals übertreffen. Was das andere betrifft, müssen wir bedenken: dass er für Sold und gezwungen kämpft, und wie das thöde Kuh spielende Kind, einen Augenblick sinnlos hervorstürzt, aber an die ihm „gib Ruh dem Ungarn“ zudonnernden Bojnetten Spitzen unserer Honvéds anprallend, über Hals und Kopf rückwärts stürzt, während aus der himmlische Odem der heiligen Freiheit und Religion beseelt, und glaubt ihr wohl, dass es eine Kraft und Macht gebe, welche im Stande wäre, eine nach Freiheit strebende, für ihre Freiheit alles zu opfern bereite Nation zu unterdrücken und zu unterjochen? Es gibt keine. Gehen wir zu Grunde, so verdienen wir es. Richtet Eure Blicke nach Süden auf das kleine Griechenland, und erinnert Euch an den Helden von den Thermopylen, der mit seinen 300 Kampfgenossen zu sterben wusste; Wendet Eure Blicke auf jenen grossen Todten dort oben im Norden, und wenn bei diesen heiligen Erinnerungen aus der Vergangenheit, es nicht lauter klopft in Eurer Brust, wenn ihr dabei in Euren Armen nicht Kraft spürt, an welcher, wie der Wasserstrahl an der Kante des Felsens, alle Horden des nordischen Colossea zersplittern, so ziehet, wenn auch das Herz dabei blutet, den Transverhang von den Ereignissen des vergangenen, aber in Eurem Gedächtnisse unsterblichen Jahres weg, und lasset das grossartige Drama mit allen seinen Gräueln vor Eurem Auge einmal vorüberziehen, das Drama, dessen gleiches das alte Europa vielleicht nie gesehen hat; wie wir eine Hand voll getäushtes Volk waren, ohne Geld, ohne Rüstung, und was noch mehr und fast unglücklich ist, von unsern eigenen Brüdern verrathen, und uns gegenüber ein mächtiges, für unbesiegtbar ausgeschriebenes, in Kabalet ergrautes Reich stand, und Gott dennoch unsere Waffen segnete; vergleichen wir nun damit unsere jetzige Lage, wo wir eine aus trügerischen Täumen erwachte, gereinigte, in eins zusammen geschmolzene starke Nation sind, welche zum Staunen der Welt, einer Zeitfackel gleich, weiter und weiter eilt auf der Bahn des Ruhmes, und wenn uns auch jetzt ein etwas ungünstiges Gerücht niederschlagen kann, und wenn wir an dem Siege unserer heiligen Sache — die eine gerechte ist — auch jetzt noch zu zweifeln wagen: so wäre es, wie die Schrift sagt, uns besser, nicht geboren zu seyn. O dann ist umsonst so viel Blut der Patrioten geflossen, sind umsonst so viele blühende Ortschaften ein Opfer der Flammen geworden, umsonst so viele unschuldige treue Herzen von Kummer zerrissen! dann bist du blühende Jugend meines Vaterlandes, umsonst dem jungen Adler gleich, auf das Schlachtfeld gerückt, bereit mit allen gekrönten Teufeln zu kämpfen, umsonst hast du deine Bequemlichkeit geopfert, alles ertragen, Kälte, Hitze, Durst und Hunger, weil dein Vaterland, der grosse, jetzt in Zügen liegende Kranke deine Hilfe ansprach. Ihr verwandten Söhne des fremden Landes warum seyd ihr denn aus den Armen Eurer Lieben hierher gekommen uns zu beschämen? oder seyd ihr vielleicht einer Schwesternation zur Leiche gekommen? Sie zu beweinen, und einen Denkstein auf ihr Grab zu setzen, bei welchem unser Nachkomme schandernd vorbeieile, und dem darunter ruhenden Staube fluche, und auf welchen der treue Engel der Geschichte, mit unauslöschbarer Flammeinschrift, die Schande der Nation eintrage. Und Du grosser Mann! in dessen Busen die Fackel der heiligen Freiheit mit unauslöschlicher Flamme brennt, der du auf allen deinen Schritten die beseligende Lehre des Heilands verkündend und befolgend heilst, u. ermutigst, für dessen Leben Millionen beten, warum, o warum hast du uns befreit, damit wir uns selbst wieder verderben? Doch nein, wir wollen uns nicht verloren geben, wollen dich, Vaterland nicht verlassen! wir schwören es, bei deinem tiefen Schmerze schwören wir, dass so lange noch Blut in unsern Armen strömt, so lange unser Herrschlag nicht stockt, wollen wir Dir beistehen, wie treue Söhne, und wenn wir sterben müssen, sterben wir alle, du aber wirst leben, du musst leben o Vaterland! und blühen Jahrtausende, denn stark ist in uns der Glaube, dass

Noch kommen muss, noch kommen wird
Die bessere Zeit, nach welcher
Von hundert tausend Lippen
Das eifrige Gebet entschwebt.

Ungarn! und ihr Hunnias unerschütterlichen Streiter! Vorkämpfer der Freiheit gegen die Tyrannen mit Schlaven-seelen, habt ihr den Namen, den ihr Euch einst erstritten, auf welchen sich selbst die spätesten Nachkommen mit Stolz werden

mosta tán az idő folyama emlékeitek táblájáról azon ötödik időhöz méjj fájdalomnak bosszú névsorát, midőn a' szabad szó, istennek e' szent adomány, a' tiétek nem vala, midőn ti nem emberek, kiknek Isten teremtett, hanem kiegészítő részei valátok egy nagy gépnek, melyen ama nagy művész, kihez jámbor együgyűségökben szent kegyelettel ragaszkodtatok, a' király, öröm vagy búhangokat vert a' szerint, a' mint neki kedve jött? Nem! mi hisszük: veletek egyik se történt ez égbe kiáltó bűnök közül, akarjuk hinni, miként híven megőrzétek az ösöktől öröklött dicső nevet, mint kelet jámbor zarándoka a' meszsze földről hozott szent ereklyét, elevenen él szívetek kamrába rejtve a' mult idők setét keserve és a' bosszúállás öldöklő anygala vezetendi láng pallósával minden lépésedet ezennel. Igen! bosszú, elkésereedett bosszú foglalja el kebletek szentekszentjét, a' szabadság, egyenlőség, testvériség, e' sz. háromság meggyilkolói ellen; ez vezesse karotokat ha fegyvert szorít; ez ha kedveseitek ölelésére táru; ennek hangja törjön ki kebletekből ha égbe emelitek szemetek; a' feljövő nap erre ébreszsen, 's ha távozik, bosszútok lángjától piruljon az ég 's hullassa könnyeit a' természet; az est harangja, mely eddig ez. ábitattal tölté a' kebel templomát, a' bosszú lángját gyulaszsa fel ezután benne megtorolni a' régi kín 's az elvérzett anynyi hő kebel; bosszút, oh bosszút esküdjete, májjet, kéréllhetetlen, miként vitéz fegyveretek addig rozsa nem emészi, míg minden csepp honi vér, mely hazánk földét termékenyíté, százsoroson nem lesz megengesztelve észak vad-csordáiból. Így viszont nagy leend a' hon 's midőn ti már nem lesztek: szabad szellő lengeti sírhalmaitok virágait és a' hálás unokák szent ábitattal zarándokolnak el azokhoz háladalt zengeni, imát rebegni, hogy fedje béke az alatt nyugvó porokat; az utas szent borzadással áll meg az egyszerű domb felett, egy fájó érzés vonul át a' kebel hurjain, 's egy néma köny szökik a' szembe, mert az égből e' szózatot hallandja: megállj! szent a' hely a' hová léptél! és ti Hunnia gyermeki! élni fogtok a' késő századokban is, élni az utókor emlékében örökké!

(Vége köv.)

Órs.

Vegyes hírek.

— Kaptunk egy Szegedi hírlapot jul. 16-ról. Ebben a' következő híreket olvassuk.

— Budán németek vannak, jul. 11-én vonultak be.

— Temesvár ostroma keményen foly, Vécsey ugyan csak hatalmason működik. Közlebről is kétszer törtek ki az osztrákok, de mindig veszteséggel visszaverettek. Műértők mondják, hogy a' vár nem sokára feladja magát.

— Guyon Titelnél erősen dolgozik, úgy látszik ez a' fészek sem fogja magát sokáig tarthatni.

— Győrtől az osztrákok egy tanár leányát az utcán megkancsakoztatták, azért, mert nem nézhetvén őket szeméit róluk elfordította.

— Pestre jul. 12-én mintegy 160 dr. muszka, Aszodról jöve a' kerepesi uton bevonnult. A' pesti nép csoportosan ment elébe 's ép úgy bámulta mint a' győzelmes magyar serget. A' pesti népnek mindegy, muszka vagy magyar, csak mulatsága lehessen.

— Piemont ismét hadat izent Austriának.

— A' bécsi lapok kürtölik, hogy Ferencz József egyzedni akar velünk.

— Philadelphiában a' frankok, németek és lengyelek egyesülve néhány ángollal petitiót nyújtottak be a' kormányhoz, hogy Magyarhon függetlenségét ismerje el.

— Hiteles tudósítások szerint az osztrák és szárdinai kormányok közt megkezdett és némi sikerrel folytatott békealku-

erinnern, denn vergessen? oder hat vielleicht der Strom der Zeit von der Tafel Eures Gedächtnisses die lange Reihe der tiefen Schmerzen jener finstern Zeiten hinweg gespült, wo das freie Wort, dieses heilige Geschenk Gottes, Euch nicht gehörte; wo Ihr nicht Menschen, wozu Euch Gott geschaffen, sondern ergänzende Theile einer grossen Maschine wart, auf welcher jener grosse Künstler, dem Ihr in frommer Einfalt mit heiliger Ergebenheit anhänget, der König, Freuden oder Trauertöne anschlug, je nachdem er gelaunt war. Nein, wir glauben es: keine dieser himmelschreienden Sünden lastet auf Euch; wir wollen glauben, dass Ihr den von Euren Vorfahren ererbten ruhmvollen Namen bewahrtet, wie der fromme morgenländische Pilger die aus fernem Lande gehohlte Reliquie. Das in vergangenen Zeiten gesäete Trübsal lebt verschlossen in Euren Herzkammern, und der Würgengel der Rache wird hinfort mit seinem Flammenschwerte Eure schritte leiten. Ja, Rache! erbitterte Rache bemächtigte sich des Allerheiligsten Eures Busens gegen die Mörder der Freiheit, der Gleichheit und Brüderlichkeit, die Mörder dieser heiligen Dreifaltigkeit; sie führe Euren Arm, wenn er das Schwert fasst, oder um Eure Lieben zu umarmen sich öffnet, ihr Ton breche aus Eurer Brust, wenn Ihr zum Himmel blicket; die aufgehende Sonne erwecke Euch zur Rache, und die Natur vergiess Thänen; die Abendglocke, welche bisher den Tempel der Brust mit heiliger Andacht erfüllte, zünde hinfort in derselben die Flamme der Rache an; zu erwiedern die frühern Qualen, und zu rächen die verbluteten treuen Herzen; Rache, tiefe Rache schwört, unerbitliche, dass Eure tapfern Waffen so lange kein Rost fressen soll, bis nicht jeder Tropfen unseres Blutes, welcher den vaterländischen Boden düngte, hundertfach gesühnt seyn wird, durch des Nordens wilde Horden. So wird das Vaterland wieder gross werden, und wenn Ihr nicht mehr seyn werdet, wird freie Luft die Blumen Eurer Grabeshügel wiegen, und der dankbare Enkel in heiliger Andacht mit Dankgesängen zu denselben pilgern, und beten: die Gebeine darunter mögen in Frieden ruhen. Der Reisende wird mit heiligem Schauer auf dem Hügel stehen, und ein schmerzliches Gefühl über die Saiten seines Gemüthes streifen, eine Stumme Thräne in sein Auge treten, denn aus dem Himmel wird er die Worte vernehmen: Bleib stehn! Heilig ist die Stätte wo du hintrittst! und Ihr, Kinder Hunnias! werdet leben in spätem Jahrhunderten, leben im Andenken der Nachwelt, ewiglich!

(Schluss folgt.)

Órs.

Vermischte Nachrichten.

Wir haben ein Szegeder Zeitungsblatt vom 16-ten Juli erhalten; wo wir nachstehende Nachrichten lesen:

In Ofen sind Deutsche, sie zogen am 11-ten Juli hinein.

— Temesvárs Belagerung wird heftig betrieben. Vécsey arbeitet gewaltig daran. Vor Kurzem machten die Oesterreicher zwei Ausfälle, wurden aber jedesmal mit Verlust zurückgeschlagen. — Sachkundige behaupten, die Festung müsse sich in Kurzem ergeben.

— Gayon ist bei Titel stark beschäftigt, es scheint, auch dieses Nest werde sich nicht lange halten können.

— In Raab haben die Oesterreicher die Tochter eines Professors auf der Gasse prügeln lassen, weil Sie, da sie dieselben nicht leiden konnte, ihr Antlitz von ihnen wegwandte.

— Am 12-ten Juli sind ungefähr 160 Russen von Aszod auf der Kerepeser Strasse nach Pest gekommen. Das Pester Volk ging ihnen haufenweise entgegen und staunte sie eben so an, wie die siegreiche Ungarische Armee. — Dem Pester Volk ist alles eins, Russe oder Ungar, es soll nur seine Unterhaltung haben.

— Piemont hat Oesterreich wieder den Krieg erklärt.

— Die Wiener Blätter schreiben, Franz Joseph wolle sich mit uns vergleichen.

— In Philadelphia haben die Franken, Deutschen und Polen im Verein mit einigen Engländern eine Petition der Regierung eingereicht, Sie möge Ungarns Unabhängigkeit anerkennen.

— Der Közlöny vom 15 Juli schreibt: Dass glaubwürdigen Nachrichten nach, die zwischen der Oesterreichischen und Sardinischen Regierung begonnenen und mit einigem Erfolg

dozások Ausztria tulzokt követelésein hajótörést szenvedtek és végképen megszakadtak; minek következtében a' hős Velen-
czének ostromlásával eredménytelenül fáradozott osztrák had-
osztályok visszavonultak.

getriebenen Friedens Unterhandlungen, an Oesterreichs übertrie-
benen Forderungen gescheitert und gänzlich abgebrochen; und
in Folge dieses die Oesterreichischen Abtheilungen, welche
sich umsonst mit der Belagerung des heldenmüthigen Venedig
geplagt haben, zurück gezogen worden sind.

Alólrítóhoz f. év és hónap 9-ről Szathmári Soma nagy-
bányai kerületi fő bánya felügyelőnk irtól a' következő átirat
érkezett:

„A' zalathnai tisztitársainkat még mult év october havá-
ban ért csapás, az itteni bányavidéken minden gyöngéden ér-
ző szívet e' nagyszerű szerencsétlenség enyhítésére buzdítván,
ha a' kincstartó tanácstól kihirdetett adakozásra Jakab Sámuel
Kővárvidéke ügyésze által föl sem is szóllítatánk vala, az e-
zen levél általadójának kézbesített 469 fr. és 32 krt p. pénz-
ben ösztorgyújtóttünk.

Méltótat a' pénzügyministerségi tanácsos ur azon kis ösz-
szegyet, a' hátra maradt zalathnai álladalmi tisztviselők özve-
gyei és árvái közt, bölcs belátása szerint felosztani és a' sze-
rencsétlencet arról biztosítani, hogy rokonszenvünket nem e'
parányi segedelem után, hanem az adakozók készségéről méltó-
táztassanak megítélni.“

Ugyan az említett főfelügyelő irtól érkezett f. hó 12-ről
átitrattal mint borsabányai gyűjtélék még 9 fr. 15 kr.

Mely jótékony adakozásért mind a' fő felügyelőnk urhoz,
mind az adakozókhoz ezennel legőszintébb köszönetet nyilvá-
nitok magam és a' szerencsétlen özvegyek 's árvák nevében.

Egyuttal felszólítom mindazon, hivataloknál fogva Zalath-
nán lakott álladalmi tiszték özvegyeit és árváit, kik közt a'
fennebbi öszszeg felosztandó, miként a' reájok eső osztalék
átvétele végett, magokat az álladalmi főképzőintárnál itt hely-
ben a' főkormányászéki épületben, személyesen vagy bizomá-
nyosaik által jelentsek.

Kolozsvártt, jul. 17-én 1849.

Pénzügyministeri tanácsos és biztos,
Debreczeni Márton.

Endes Károlina egy zacskó tépést. Perszián Márton fél-
font tépést, feles menyinyiségű polát és rongyot. Kovács Ger-
gely egy karabé csőt szerszámostól. — Vajna ur egy rezes
kardot. Gábor Antal két löfegyvert. Sorbán Istvánné Derzsi
Sára négy ón tányért és 2 ezüst forintot korház számára. Kü-
küllő megye 3602 sing vásznat. Egy névtelen 1 gyutacsos
katona feyvert szuronynyal és szijjal ellátva, 1 töltény tászkát
szuronny hüvelyt szijjakkal, egy posztó csákot. Dörgő László
8 p. kész töltést 37 golyót, egy csomó gyutacsot. A' helybeli
Szycház igazgatósága felszerelési költségekre 58 ftot ezüst-
ben. Végh László egy töltény tászkát. A' haza nevében közö-
netet szavaz,
Zalezredes téparancsnok
Berzenczei Antal.

A' helybeli téparancsnokság idei 2137. sz. rendelete kö-
vetkeztében szivesen kéretik a' tisztelt szerkesztőség a' kö-
vetkező ajándokérti köszönetet becses lapjában mielőbb közlé
teni. —

Özvegy László Ferenczón a' sebesült honvédeink iránti
gyöngédségének azon szép példáját adván, hogy azok számá-
ra egy egészen felszerelt ágyat adott alólrít parancsnokságnak
át; mely áll: 1 hamuszínre festett ágyfa, 1 mellé állítandó
asztal, szék és fogas, 1 töltött szalmarsák, 1 tollu derekalj,
1 tollus párnából 2 hójjal; 1 paplanból, hozzá tartozó tiszta
4 párnahéj és 4 lepedővel; 2 hálósapka, 2 törülköző kendő,
1 pár változó, egy bélelt reggeli köpeny, 1 pár papucs 's 2
sebkötő ruhából tépéssel, 's 2 fásliból 3 levesnek való csésze
és tányér, 1 pár kés 's villa 's 1 ivó pohárból; — alólrít pa-
rancsnokság ez igen becses ajándékért a' haza nevében a' lel-
kes hon leányunk legforróbb köszönetét nyilváníttja 's egyszer-
mind ohajtja, hogy a' honszeretetek e' magasztas példája
mentől több követőkre találjon.

Kolozsvártt, jul. 19-kén 1849.

Keller s. k.
korháziparancsnok száz.

H I R D E T M É N Y E K.

(2) Egy M. B. bélyegű, kisdud, gyenge veres szőrű, kerék-
sárral bekenet homlokú, kővér vágó tehén a' k. monostori mé-
szárszek csordájából folyó hó 17-én eltévelyedvén, a' ki vala-
mit tudna az irt tehén hol létéről, sziveskedjék a' k. monostori mé-
szárszekhez jelentést tenni. (2)

H I R D E T M É N Y.

(3) KARVÁSZI JÓZSEF török című kereskedésében hájzsír és
abona pálinka árultatik. (3)

(3) Az álladalom részéről közhírré tétetik — hogy itten Kolozs-
vártt — a' volt kormányászéki lakban működő különböző hivatali osztá-
lyok számára — a' következő telre megkivántató — 300 az az három-
száz rövid öl tűzifa beszerzése és beszállítása iránt — idei augusztus
hó első napján — a' fennirt kormányászéki lak levéltári hivatal egyik
szobájában ar-ésökentés fog tartattani az áresökentés feltételeit —
a' vállalkozni kívánók akkor ott helyben megértendők. (3)

H I R D E T M É N Y.

(1) Egy fejszival bornyával együtt, folyó hó 13-ka éjjelen, az
égés miatti zavarok közt belső királyutezából eltévedt. Az ányabival
következő éjen elő került volt, de bornyá nélkül; az óta ismét nem
találtatik. A' ki tud valamit róla, sziveskedjék a' Honvéd kiadó hiva-
talában jelenteni. (1)

(3) Az álladalom részéről közhírré tétetik: hogy a' potstelki,
's ahoz tartozó marontelki álladalmi részjóság javadalmával együtt
Küküllőmegyében, a' jövő november 1-ső napjától számítandó 3 egy-
másután következő évekre haszonbérbe fog adatni, az árverés tartatni
fog a' jövő augusztus 6-dik napján a' potstelki álladalmi udvarban,
hol a' haszonbérleti szerződés pontjai előlegesen is megtekinthetők,
's egyszermind a' haszonbérbe adandó jök és javadalmak mennyi és
minőségéről is meggyőződést lehet szerezni; az árveréshez pedig az
illő banatpénz bététele mellett, hozzá szollani mindenkinek joga lézen.
Kolozsvártt július 13-kán 1849. (3)

(2) Az álladalom részéről közhírré tétetik: hogy a' jövő hétfőn
u: m: folyó hó 23-ik napján a' város cigány sori szegelet kor-
tosmája udvarán nagy számú juhok és keltsek fognak köz árverés ut-
ján eladatni. Kolozsvártt 18-dik július 1849. (3)

(3) Az álladalom részéről közhírré tétetik: hogy Pocságyahely-
sége lázzangó lakóitól 3. ló — melyek közül egyik fehér, másik szür-
kés deres, a' harmadik pedig világos pej 's ennek szopó paripacsik-
ója is van — ide Kolozsvára az álladalom számára bekludétt; melyek
élelmi gazda kezelő SZABÓ ZSIGMOND útján, 12. napig
megláthatók, azoutul — ha követeléseiket a' lehető tulajdonosok be-
nem adják — a' lovak eladatnak. Kolozsvártt jul. 16-kán 1849. (3)

ÁRVERÉSI H I R D E T M É N Y.

(2) Kolozsvártt belső középutczában — a' déli soron levő — 509.
szám alatti ház, folyó hó 26-án dél előtt árverés útján, szabad kéz-
ből örök áron el fog adatni. (3)

(3) A' Besztortzei táborból megszökött és a' dez-
méri erdőben lappangó honvédek által eloroztatott két kan-
tza kerestetik; melyek közül egyik világos sárga, az első
jobb lába a' bokájánál hibás, a' hátulsó jobb lába kevésbé
szárcsra, a' bal lábánál a' körmin fejlő patko nyom látható, 4 éves,
15% markos. A' másik arany szorú pej két hátulsó lába
szárcsa, 9 éves, 14 marok 3 col, pirospejt kantza csitkó alatta, az
anyához hasonló. A' ki hol letokról valamit tudna sziveskedjék
a' Kolozsvár városi előjárósághoz jelentést tenni. (3)

(3) Nehai dr. Józsa Dániel ur tömegéhez tartozó mintegy 3,000
veder különböző, de leginkább 1846-dik évi termés bor Sz. Som-
lyón továbbá mintegy 1000 veder 1848-k évi termés jó minőségű bor
Bályoghon; 's végre a' Sz. Somlyói hegyen levő egy 20 kapás szőlő,
mely alatt jó borház is van; szabad kézből bár mikor illő áron elad-
andók. — Bővebb értesülést nyerbetni Somlyón vagy alólrítál, vagy
távol letemben Jozsa Gyula, — Bályoghon pedig tisztartó CSENGERI
SÁMUEL uraknál.

HEGYI MIHÁLY,
a' Józsa árvák gyám-gondnoka. (3)